

pension, om ikke hr. Villy Søvndal er enig i, at det på det på den måde rent faktisk er lykkedes at hjælpe en kæmpe stor gruppe.

Nu synes jeg også, at det er vigtigt – for det kunne være, der var nogle, der sad derhjemme og så det her – at man er klar over, at det jo faktisk er et spørgsmål om, at man for en kæmpe stor gruppe løser det her problem med, at man skal sidde og lave en ansøgning, men at man nu har lov til at få pengene udbetalt uden det.

Og så vil jeg selvfølgelig spørge, om hr. Villy Søvndal ikke vil være med til at glæde sig over *det*, nu vi er i gang med den løftede stemning.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Bestemt. Og det viser jo lige præcis nytten af, at vi behandler lovforslaget, og at man undlader at forveksle relevante bemærkninger med surhed og opfatter det som en optagethed af lovgivning, ligesom høringsvar, der kommer udefra, der siger, at alt ikke er fuldkomment i et lovforslag, vel ikke er udtryk for, at hele Organisationsdanmark er røget helt i sort – selv om store dele af det er, men det er noget andet – men at det er udtryk for sådan en optagethed af lovgivningen.

Er det ikke lidt rigtigt, lidt forkert af regeringen hele tiden at opfatte det, at vi interesserer os for de love, vi vedtager, og er optaget af at lave dem så fuldkomne som muligt, som surhed? Er det ikke mere rigtigt at betegne det som en oprigtig optagethed af lovgivningsprocessen, specielt når fru Charlotte Dyremose så selv medgiver, at det dér med ansøgning er et problem?

Det betyder jo, at vi er enige, og at det viser, at nogle gange virker det samarbejdende folkestyre ved, at når vi lægger vores intellektuelle evner sammen og påpeger problemer, så får vi dem løst, mens vi, hvis vi bare roste regeringen og undlod at pege på problemerne, ikke fik dem løst.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Det er vores oplevelse i Det Radikale Venstre, at det er fælles gods at lave om på kravet om tilbagebetaling, der har været vidtstrakt enighed om, at det burde man gøre, og det støtter vi naturligvis.

Der, hvor vi begynder at få problemer, er igen, jævnfør også behandlingen af sidste lov-

forslag, forestillingen om, at det er vigtigere, at alle får, end at prioritere dem, som har særlige behov.

Vi medgiver gerne, at det er en bureaukratisk ordning, der er lavet i dag i forhold til efterlevelsesshøjden, og går meget gerne ind i at se på, hvordan det kan gøres mindre bureaukratisk. Men vi synes, det er meget væsentligt, at man begynder at iagttage det faktum, at gruppen af ældre bliver stadig mere forskellig. Der vil være stadig større grupper af ældre, som har supplerende pensioner, som stiller dem endog særdeles gunstigt økonomisk set.

Vi synes, det er meget væsentligt, at vi i de her år træffer beslutninger, som sikrer, at vi har mulighed for at prioritere de grupper, som stadig væk kun vil have deres folkepension og måske en særdeles begrænset ATP ved siden af. For den gruppe vil stadig væk være der, og den vil stadig væk være der i en årrække fremover, samtidig med at forholdsvis velflagte ældre begynder at bevæge sig op i gruppen.

Jeg synes, det er helt afgørende, at vi i den politik, som vi laver i øjeblikket, holder os for øje, at der er en gruppe også af økonomisk udsatte ældre, som vil være i kontrast til en gruppe af ældre, der faktisk har levevilkår, der er ganske udmærkede og anstændige. Og det er den politiske uenighed, der måske måtte ligge i det her, at vi ønsker ikke at betragte pensionister over én bank. Vi ønsker at betragte dem som mennesker, der kan have et konkret behov i en konkret situation, og det mener vi, at det fælles, nemlig også de andre skatteydere, bør imødekomme.

Kl. 20.05

Derfor vores reservation i forhold til at genindføre en efterlevelsespension, men selvfølgelig en meget stor villighed til at se på den måde, efterlevelseshjælpen administreres på. Det er en meget drastisk måde at afhjælpe bureaukratisk sniksnak på at sige: Jamen så pyt med det, så får I bare alle sammen. For det umuliggør jo at prioritere i forhold til dem, som har et særligt behov.

Vi bliver nødt til at se i øjnene, at det at bruge alderskriterier, det at bruge faste kategorier, bliver mere og mere overflødig, fordi stadig større grupper har private pensioner, som gør, at de er særdeles velstillede økonomisk set, ikke kun i forhold til formue, men også i forhold til løbende udbetalinger.

Det er den måske politiske forskel, der er. Og bare i forlængelse af hr. Villy Søvndals synes jeg udmærkede polemisering over forskellen mellem humør og politik, synes jeg, det er vigtigt, at